

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 373/2017-32

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 19. júla 2017 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], toho času [REDAKOVANÉ] pre namietané porušenie základných práv podľa čl. 17 ods. 2, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 6 ods. 1 a 3 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 2 ods. 1 a čl. 4 ods. 2 Protokolu č. 7 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 49 ods. 3 Charty základných práv Európskej únie uznesením Krajského súdu v Trnave č. k. 5 Tos 210/2016-41 z 12. januára 2017 v spojení s uznesením Okresného súdu Senica č. k. 1 Nt 13/2016-29 z 5. septembra 2016, ako aj rozsudkom Okresného súdu Senica č. k. 2 T 114/2013-139 zo 16. januára 2014 a rozsudkom Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom č. k. 2 T 69/2014-84 z 22. mája 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 3. mája 2017 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej aj „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie

svojich základných práv podľa čl. 17 ods. 2, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 6 ods. 1 a 3 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a čl. 2 ods. 1 a čl. 4 ods. 2 Protokolu č. 7 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „protokol č. 7 k dohovoru“) a čl. 49 ods. 3 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „charta“) uznesením Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 5 Tos 210/2016-41 z 12. januára 2017 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie krajského súdu“) v spojení s uznesením Okresného súdu Senica (ďalej len „okresný súd“) č. k. 1 Nt 13/2016-29 z 5. septembra 2016 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie okresného súdu“), ako aj rozsudkom okresného súdu č. k. 2 T 114/2013-139 zo 16. januára 2014 a Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom rozsudkom č. k. 2 T 69/2014-84 z 22. mája 2014.

2. Z obsahu podanej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom okresného súdu č. k. 2 T 114/2013-139 zo 16. januára 2014 v konaní proti ušlému právoplatne odsúdený pre zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1 a 2 písm. c) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“), za spáchanie ktorého mu bol uložený trest odňatia slobody v trvaní siedmich rokov nepodmienečne so zaradením do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia. Sťažovateľ po svojom zadržaní a dodaní do výkonu trestu odňatia slobody sa svojím návrhom zo 6. júna 2014 doručeným okresnému súdu 11. júna 2014 podaným podľa § 362 ods. 2 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) domáhal opätovného prejednania svojej právoplatne skončenej trestnej veci vedenej na okresnom súde pod sp. zn. 2 T 114/2013. Okresný súd návrh sťažovateľa svojím uznesením č. k. 2 T 114/2013-210 z 29. septembra 2015 v spojení s uznesením krajského súdu č. k. 6 Tos 188/2015-224 z 26. novembra 2015 zamietol, a to z dôvodu nezistenia/nesplnenia zákonom predpokladaných podmienok pre takéto konanie. V ďalšom Okresný súd Nové Mesto nad Váhom rozsudkom č. k. 2 T 69/2014-84 z 22. mája 2014 schválil dohodou o vine a treste uzavretú medzi sťažovateľom a prokurátorom Okresnej prokuratúry Nové Mesto nad Váhom, v dôsledku schválenia ktorej Okresný súd Nové Mesto nad Váhom rozhodol o uložení súhrnného trestu odňatia slobody sťažovateľovi vo výmere siedmich rokov a jedného mesiaca a zrušení rozsudku okresného súdu č. k.

2 T 114/2013-139 zo 16. januára 2014 vydaného v konaní proti ušlému a právoplatného 16. januára 2014, ako aj všetkých na nich obsahovo nadväzujúcich rozhodnutí. Následne sa sťažovateľ svojím návrhom z 28. novembra 2016 domáhal obnovy konania v jeho právoplatne skončenej trestnej veci vedenej na okresnom súde pod sp. zn. 2 T 114/2013, o ktorom rozhodol okresný súd uznesením č. k. 1 Nt 13/2016-29 z 5. septembra 2016 v spojení s uznesením krajského súdu č. k. 5 Tos 210/2016-41 z 12. januára 2017 jeho zamietnutím z dôvodu nezistenia podmienok na povolenie obnovy konania. V ostatnom sťažovateľ podal na ústavnom súde sťažnosť.

3. Nosnou/kľúčovou argumentáciou sťažovateľa je jeho nesúhlas s jeho právoplatným odsúdením pre zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1 a 2 písm. c) Trestného zákona rozsudkom okresného súdu č. k. 2 T 114/2013-139 zo 16. januára 2014 ako ušlého s tým, že sa mu nepodarilo dosiahnuť nápravu ani postupom podľa § 362 ods. 2 Trestného poriadku a ani postupom podľa § 393 a nasl. Trestného poriadku. Ako sám uvádza, „... v konaní vedenom pod sp. zn. 2T/114/2013-139 rozsudku OS-Senica som sa sťažovateľ v procesnom postavení osoby obvinenej a odsúdenej v materiálnom svetle a význame domohol resp. nevy mohol nároku a práva na vykonanie konania- hlavného pojednávania a ani opätovného prejednanie (mojej) veci v mojej prítomnosti-resp. v mojej osobnej účasti, pričom uvedený spôsob postupu a sním súvisiace rozhodnutia všeobecného súdu je nevyhnutné a žiaduce vyhodnotiť ako mi. predčasne a unáhle z zároveň nimi sťažovateľovi boli a sú výslovne úplne popreté a odopreté základne ústavné práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 čl. 48 ods. 2 a nasl. Ústavy SR, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 a. nasl. Dohovoru... ku odopretiu ktorých došlo zrejme nezákonným aj nesprávnym postupom všeobecných súdov v... označených konaniach – rozhodnutiach, ktoré sú voči sťažovateľovi dôsledkami až zjavne diskriminačne a brániace v reálnom-materiálnom vymožení ale aj v ochrane základných práv a ich podstaty ktorou je reálne poskytnutie súdnej ochrany všeobecným súdom v zmysle záruk a požiadaviek podľa čl. 46 ods. 1. čl. 48 ods. 2 ústavy SR a podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru odopretým aj základného práva na spravodlivé súdne konanie a práva na prejednanie veci v prítomnosti obv. ods. sťažovateľa“. V podanej ústavnej sťažnosti sťažovateľ opätovne poukazom na skutkové okolnosti svojej trestnej veci vedenej na okresnom súde pod sp. zn. 2 T 114/2013 v súhrne konštatuje, že „... Trestné

konanie a hlavné pojednávanie pod č.k. 2T/114/2013 na Okresnom súde Senica bolo vedené a vykonané ako proti ušlému... bez splnenia zákonných podmienok a bez relevantného preukázania všeobecnými súdmi prezentovanej skutočnosti o subjektívnej vedomosti obvineného sťažovateľa o jeho odsúdení a o uloženom treste o čom nemal žiadnu vedomosť a to až do dňa :01.02.2014 kedy bol zadržaný pričom mu bolo oznámené že bol odsúdený a potrestaný v neprítomnosti.“. V ďalšom skonštatoval, že „... sťažnosťou namietané konania a rozhodnutia všeobecných súdov v trestnej veci obvineného-sťažovateľa... súd... natolko jednostranne formálne formalistické že zjavne opomínajú až odopierajú tie najdôležitejšie, najpodstatnejšie prvky a princípy ktoré sú neoddeliteľnou a nevyhnutnou súčasťou a požiadavkou spravodlivosti garantované súdnou ochranou a významom záruk ale i práv v článku: 46 ods. 1 ústavy SR, článku 6 ods. 1 dohovoru ktoré boli a sú porušené postupom a vyššie uvedenými rozhodnutiami všeobecných súdov v zrejmy neprospech obv. ods. sťažovateľa, ktorému tak boli doslova odopreté – odňaté všetky vyššie uvedené práva v materiálnom zmysle a význame a súvisiace procesné záruky ktoré nemal možnosť reálne-materiálne uplatniť ani užiť.“. V ostatnom k dohode o vine a treste schválenej rozsudkom Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom č. k. 2 T 69/2014-84 z 22. mája 2014 poukázal na to, že dôvodom jeho súhlasu bola skutočnosť, že „... nemal veľký na výber a nemohol... riskovať ešte vyššie navýšenie trestu“.

4. V petite podanej sťažnosti sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie takto rozhodol:

„1/ Krajský súd Trnava uznesením č.k. 5Tos/210/2016-41 zo dňa : 12.1.2017 v spojení s uznesením Okresného súdu Senica č. k. 1Nt/13/2016-29 z 05.9.2016 v spojení s rozsudkom Okresného súdu Senica č. k. 2T/114/2013-139 zo :16.01.2014 ako aj Okresný súd Nové mesto nad Váhom rozsudkom č. k. 2T/69/2014-84 zo dňa :22.05.2014 porušili základné práva [REDAKOVANÉ]... zaručené článkom : 17 ods. 2, článkom : 46 ods. 1, článkom : 48 ods. 2 Ústavy SR a článkom : 6 ods. 1, ods. 3, článkom : 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, a článkom : 2 ods. 1, článkom : 4 ods. 2 Protokolu č. 7 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a porušením jeho práva podľa článku : 49 ods. 3 Charty základných práv Európskej únie.

2/ Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje uznesenie Krajského súdu Trnava č.k. 5Tos/210/2016-41 z 12.01.2017 v spojení s uznesením Okresného súdu Senica č.k. 1Nt/13/2016-29 z 05.9.2016 v spojení s rozsudkom Okresného súdu Senica č.k. 2T/114/2013-139 zo dňa 16.01.2014 (prípadne aj v spojení s rozsudkom Okresného súdu Nové mesto nad Váhom č.k. 2T/69/2014-84 zo dňa : 22.05.2014), a súvisiace napádané rozhodnutia uznesených všeobecných súdov a ukladá Okresnému súdu Senica aby vo veci pod č.k. 2T/114/2013 opätovne konal a opätovne prejednal vec odsúdeného: [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] podľa § 362 ods. 1 Tr. poriadku v jeho prítomnosti a za jeho osobnej účasti v trestnom konaní č. 2T/114/2013 s možnosťou uplatnenia základných práv a procesných práv vo veci ktorá sa jeho osoby a odsúdenia priamo týka a dotýka..

3/ Okresnému súdu Senica v k.č. 2T/114/2013 ukladá uhradiť trovy právneho zastúpenia ustanoveným právnym zástupcom – advokátom...“

II.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

6. Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Skúma pritom tak všeobecné, ako aj osobitné náležitosti návrhu (sťažnosti) podľa ustanovenia § 49 až § 56 zákona o ústavnom súde vrátane okolností, ktoré by mohli byť dôvodom na jeho odmietnutie. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré

nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

II.A

K namietanému porušeniu označených práv rozsudkom okresného súdu č. k. 2 T 114/2013-139 zo 16. januára 2014 a rozsudkom Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom č. k. 2 T 69/2014-84 z 22. mája 2014

7. Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, ktorým malo byť spôsobené namietané porušenie základného práva. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde), pričom zákon o ústavnom súde neumožňuje zmeškanie tejto kogentnej lehoty odpustiť (IV. ÚS 14/03, III. ÚS 124/04). Z uvedeného je zrejmé, že sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy nemožno považovať za časovo neobmedzený právny prostriedok ochrany základných práv alebo slobôd (napr. III. ÚS 114/03, IV. ÚS 236/03).

8. Sťažnosť sťažovateľa smeruje aj proti rozsudku okresného súdu č. k. 2 T 114/2013-139 zo 16. januára 2014 a rozsudku Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom č. k. 2 T 69/2014-84 z 22. mája 2014, čo je „*prima facie*“ dávno po uplynutí zákonnej dvojmesačnej lehoty, preto bolo potrebné sťažnosť odmietnuť ako podanú oneskorene. Z uvedeného dôvodu ústavný súd odmieta sťažovateľom podanú sťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde v tejto jej časti z dôvodu oneskorenosti.

II.B

K namietanému porušeniu označených práv uznesením okresného súdu č. k. 1 Nt 13/2016-29 z 5. septembra 2016

9. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrh z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jeho prejednanie, ak právomoci ústavného súdu prechádza právomoc iného orgánu verejnej moci. V čl. 127 ods. 1 ústavy je zakotvený princíp subsidiarity, ktorý znamená, že ústavný súd môže konať o namietanom porušení práv sťažovateľa a vecne sa zaoberať sťažnosťami iba vtedy, ak sa sťažovateľ nemôže domáhať ochrany svojich práv pred všeobecným súdom. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd teda automaticky nezakladá aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich. Pokiaľ ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby zistí, že ochrany tohto základného práva alebo slobody, porušenie ktorých namieta, sa sťažovateľ môže domôcť využitím jemu dostupných a aj účinných právnych prostriedkov nápravy, prípadne iným zákonne upraveným spôsobom pred iným súdom alebo pred iným štátnym orgánom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie (I. ÚS 103/02, I. ÚS 6/04, II. ÚS 122/05, IV. ÚS 179/05, IV. ÚS 243/05, II. ÚS 90/06).

10. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti ultima ratio inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05). Každá fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá namieta porušenie svojho základného práva, preto musí rešpektovať postupnosť tejto ochrany a požiadať o ochranu ten orgán verejnej moci, ktorý je kompetenčne predsunutý pred uplatnenie právomoci ústavného súdu (II. ÚS 148/02, IV. ÚS 78/04, I. ÚS 178/04, IV. ÚS 380/04, II. ÚS 372/08).

11. Pokiaľ ide o napadnuté rozhodnutie okresného súdu týkajúce sa rozhodnutia o návrhu sťažovateľa na povolenie obnovy konania, ústavný súd vzhľadom na už uvedené poukazuje na skutočnosť, že proti tomuto rozhodnutiu bolo možné podať sťažnosť ako riadny opravný prostriedok (čo sťažovateľ aj využil), a preto sťažnosť v tejto časti bolo potrebné odmietnuť pre nedostatok právomoci ústavného súdu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

II.C

K namietanému porušeniu označených práv uznesením krajského súdu č. k. 5 Tos 210/2016-41 z 12. januára 2017

12. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov (I. ÚS 66/98). Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03). Za iné dôvody zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti treba nesporne považovať aj konkrétne okolnosti prípadu, predovšetkým intenzitu pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní dotknutého orgánu verejnej moci a ich ústavnoprávny rozmer vrátane miery, ktorou sťažovateľ priamo alebo nepriamo k pochybeniam či nedostatkom vytýkaným z jeho strany dotknutému orgánu verejnej moci svojím konaním prispel, a ich únosnosť z hľadiska požiadaviek na ochranu práva, ktorého porušenie sa namieta (IV. ÚS 62/08).

13. Z uznesenia krajského súdu č. k. 5 Tos 210/2016-41 z 12. januára 2017 v podstatnom vyplýva:

„Z odôvodnenia napadnutého uznesenia vyplýva, že rozsudkom Okresného súdu v Senici sp. zn. 2T/114/2013 zo dňa 16.1.2014, právoplatného dňa 16.1.2014 bol [REDACTED]

██████████ uznaný za vinného zo zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. c/ Tr. zák., za čo mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 7 rokov nepodmienečne s tým, že pre výkon trestu bol zaradený do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia. Trestné konanie bolo proti obvinenému vykonané ako proti ušlému, keďže súdu nebola známa adresa jeho pobytu, pričom obhajca obvineného i prokurátor sa na pojednávaní, na ktorom došlo k vyhláseniu rozsudku, výslovne vzdali práva podať proti nemu odvolanie.

Rozsudkom Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom sp. zn. 2T/69/2014 zo dňa 22.5.2014, právoplatného dňa 22.5.2014 bola schválená dohoda o vine a treste uzatvorená medzi odsúdeným ██████████ a prokurátorom Okresnej prokuratúry Nove Mesto nad Váhom, na základe ktorej bol ██████████ uznaný za vinného z prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. za čo mu bol uložený súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 7 rokov a 1 mesiac nepodmienečne, so zaradením do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia, a súčasne bol zrušený výrok o treste uloženom odsúdenému rozsudkom Okresného súdu Senica sp. zn. 2T/114/2013 zo dňa 16.1.2014, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Ďalej uznesením Okresného súdu Senica sp. zn. 2T/114/2013 zo dňa 29.9.2015 právoplatného dňa 26.11.2015 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trnave sp. zn. 6Tos/188/2015 zo dňa 26.11.2015 súd podľa § 362 ods. Tr. por. zamietol žiadosť odsúdeného ██████████ o znovuprejednanie veci vedenej tamojším súdom pod sp. zn. 2T/114/2013 v jeho prítomnosti s odôvodnením, že odsúdený v konaní Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom sp. zn. 2T/69/2014 nijakým spôsobom nenamietal odsúdenie vo veci Okresného súdu Senica sp. zn. 2T/114/2013, a trest, ktorý mu bol v rámci dohody o vine a treste prokurátorom navrhnutý prijal. Zároveň bolo v konaní potvrdení, že v čase vynesenia rozsudku vo veci Okresného súdu Senica sp. zn. 2T/114/2013 sa ██████████ vyhýbal trestu a jeho pobyt nebol policajným orgánom známy, lebo v opačnom prípade by na neho nebol Okresným súdom Nové Mesto nad Váhom dňa 27.1.2014 vydaný európsky zatýkací rozkaz, na základe ktorého bol odsúdený následne zatknutý a dodaný do výkonu trestu odňatia slobody.

Z obsahu spisu krajský súd zistil, že odsúdený podal na okresný súd dňa 8.3.2016 návrh na povolenie obnovy konania vo veci OS Senica sp. zn. 2T/114/2013, v ktorom poukázal na to, že celé trestné konanie pod sp. zn. 2T/114/2013 bolo vedené v jeho neprítomnosti, že vo veci vedenej Okresným súdom Nové Mesto nad Váhom pod sp. zn. 2T/69/2014 súhlasil len s uložením jednomesačným trestom odňatia slobody a nie aj s doloženým trestom vo výmere 7 rokov z konania Okresného súdu Senica sp. zn. 2T/114/2013, a že obhajca ustanovený mu v konaní pod sp. zn. 2T/114/2013 nepodal vo veci odvolanie, hoci bol na taký úkon oprávnený a to navyše bez toho, aby poznal jeho stanovisko vo veci. Ďalej v návrhu uviedol, že v konaní OS Senica sp. zn. 2T/114/2013 nemal reálnu možnosť navrhnúť vypočutie svedkov a možnosť položiť im aj poškodenému otázky, a ani nemal možnosť uplatniť si všetky svoje práva a záruky ako osoby obvinenej v konaní, keďže nebol prítomný ani na neverejnom zasadnutí, na ktorom sa rozhodovalo o jeho návrhu na opätovné prejednanie veci v jeho prítomnosti.

Podľa § 394 ods. 1 Tr. por. obnova, konania, ktoré sa skončilo právoplatným rozsudkom alebo právoplatným trestným rozkazom, sa povolí, ak vyjdú najavo skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr neznáme, ktoré by mohli samy o sebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine alebo vzhľadom na ktoré by pôvodne uložený trest bol v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo uložený druh trestu by bol v zrejmom rozpore s účelom trestu, alebo vzhľadom na ktoré upustenie od potrestania alebo upustenie od uloženia súhrnného trestu by bolo v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo by bolo v zrejmom rozpore s účelom trestu.

Podľa § 399 ods. 2 Tr. por. súd návrh na povolenie obnovy konania zamietne, ak nezistí podmienky obnovy konania podľa § 394.

Pokiaľ ide o namietané nezákonné zrealizovanie hlavného pojednávania v neprítomnosti odsúdeného je potrebné skonštatovať, že zákonnosť využitia inštitútu konania proti ušlému už bola posúdená Okresným súdom v Senici ako i odvolacím súdom, ktorý skonštatoval, že podmienky na postupnosť v zmysle § 358 ods. 1 Tr. por. boli v čase konania hlavného pojednávania splnené. Skutočnosť, že takýto postup súdu bol dôvodný a opodstatnený bola preukázaná v rámci konania o návrhu odsúdeného na opätovné prejednanie veci súdom v jeho prítomnosti v zmysle § 362 Tr. por., kde bolo jednoznačne

potvrdené, že v čase vynesenia rozsudku vo veci sa odsúdený trestu vyhýbal, a jeho pobyt bol neznámy, v dôsledku čoho bol na neho Okresným súdom Nové Mesto nad Váhom vydaný európsky zatýkací rozkaz. Až na základe takto vydaného zatýkacieho rozkazu bol odsúdený následne zatknutý a dodaný do výkonu trestu odňatia slobody. Námietky odsúdeného preto v tomto smere sú i zo strany krajského súdu neakceptovateľné.

Rovnako krajský súd za neopodstatnené považoval i námietky odsúdeného i pokiaľ ide o samotné konanie o dohode o vine a treste vedené na Okresnom súde v Novom Meste nad Váhom pod sp. zn. 2T/69/2014, nakoľko z obsahu spisu nepochybne vyplývajú skutočnosti, že dohoda o vine a treste bola vykonaná v súlade so zákonom, pričom odsúdený tak ako vyplýva zo znenia o dohode o vine a treste túto prijal bez toho, aby akýmkoľvek spôsobom odsúdenie vo veci Okresného súdu v Senici sp. zn. 2T/114/2013 spochybnil. I pokiaľ ide o samotný rozsah vykonaného dokazovania, i krajský súd má zato, že v predmetnej veci okresný súd vykonal dokazovanie v potrebnom rozsahu v dostatočnej miere na to, aby mohol vo veci zákonne a spravodlivo rozhodnúť.

Na základe vyššie uvedených skutočností preto krajský súd dospel k záveru, že v danom prípade okresný súd postupoval správne, keď v zmysle § 399 ods. 2 Tr. por. návrh odsúdeného [REDAKOVANÉ] na povolenie obnovy konania zamietol a keďže ani krajský súd nezistil žiadne dôvody pre zmenu prvostupňového rozhodnutia, sťažnosť odsúdeného [REDAKOVANÉ] podľa § 193 ods. 1 písm. c/Tr. por. zamietol.“

14. Z uznesenia okresného súdu č. k. 1 Nt 13/2016-29 z 5. septembra 2016 v podstatnom vyplýva:

«Rozsudkom Okresného súdu Senica č. k. 2T/114/2013-139 zo dňa 16.1.2014. právoplatným dňa 16.1.2014, bol [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], uznaný za vinného zo zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. c/ Trestného zákona, za čo mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 7 rokov nepodmienečne s tým, že pre výkon trestu bol zaradený do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia. Trestné konanie bolo proti obvinenému vykonané ako proti ušlému, keďže súdu nebola známa adresa jeho pobytu, pričom obhajca obvineného i prokurátor sa na pojednávaní, na ktorom došlo k vyhláseniu rozsudku, výslovne vzdali práva podať proti nemu odvolanie.

Rozsudkom Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom č. k. 2T/69/2014-84 zo dňa 22.5.2014, právoplatným dňa 22.5.2014, bola schválená dohoda o vine a treste uzatvorená medzi [REDAKOVANÉ] a prokurátorom Okresnej prokuratúry Nové Mesto nad Váhom, na základe ktorej bol [REDAKOVANÉ] uznaný za vinného z prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona, za čo mu bol uložený súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 7 rokov a jeden mesiac nepodmienečne, so zaradením do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia, a súčasne bol zrušený výrok o treste uloženom odsúdenému rozsudkom Okresného súdu Senica č. k. 2T/114/2013-139 zo dňa 16.1.2014, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej zrušením došlo, stratili podklad.

Uznesením Okresného súdu Senica č. k. 2T/114/2013-210 zo dňa 29.9.2015, právoplatným dňa 26.11.2015, v spojení s uznesením Krajského súdu v Trnave č. k. 6Tos/188/2015-224 zo dňa 26.11.2015, súd následne podľa § 362 ods. 2 Trestného poriadku zamietol žiadosť odsúdeného [REDAKOVANÉ] o znovuprejednanie veci vedenej tunajším súdom pod sp. zn. 2T/114/2013 v jeho prítomnosti s odôvodnením, že odsúdený v konaní Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom sp. zn. 2T/69/2014 nijakým spôsobom nenamietal odsúdenie vo veci Okresného súdu Senica sp. zn. 2T/114/2013 a trest, ktorý mu bol v rámci dohody o vine a treste prokurátorom navrhnutý prijal. Zároveň bolo v konaní potvrdené, že v čase vynesenia rozsudku vo veci Okresného súdu Senica sp. zn. 2T/114/2013 sa [REDAKOVANÉ] vyhýbal trestu a jeho pobyt nebol policajným orgánom známy, lebo v opačnom prípade by na neho nebol Okresným súdom Nové Mesto nad Váhom dňa 27.1.2014 vydaný európsky zatýkací rozkaz, na základe ktorého bol odsúdený následne zatknutý a dodaný do výkonu trestu odňatia slobody.

Odsúdený [REDAKOVANÉ] podal na tunajšom súde dňa 8.3.2016 návrh na povolenie obnovy konania vo veci Okresného súdu Senica sp. zn. 2T/114/2013, v ktorom poukázal na to, že celé trestné konanie sp. zn. 2T/114/2013 bolo vedené v jeho neprítomnosti, že vo veci vedenej Okresným súdom Nové Mesto nad Váhom pod sp. zn. 2T/69/2014 súhlasil len s uloženým jednomesačným trestom odňatia slobody a nie aj s „doloženým“ trestom vo výmere 7 rokov z konania Okresného súdu Senica sp. zn. 2T/114/2013, a že obhajca ustanovený mu v konaní sp. zn. 2T/114/2013 nepodal vo veci odvolanie, hoci bol na taký úkon oprávnený/povinný, a to navyše bez toho, aby poznal jeho stanovisko vo veci. Ďalej

odsúdený uviedol, že v konaní Okresného súdu Senica sp. zn. 2T/114/2013 nemal reálnu možnosť navrhnúť vypočutie svedkov a možnosť položiť im aj poškodenému otázky, a ani nemal možnosť uplatniť si všetky svoje práva a záruky ako osoby obvinenej v konaní, keďže nebol prítomný ani na neverejnom zasadnutí, na ktorom sa rozhodovalo o jeho návrhu na opätovné prejednanie veci v jeho prítomnosti.

Súd vo veci vykonal dňa 5.9.2016 verejné zasadnutie, na ktorom odsúdený vypovedal, že dňa 7.7.2013 sním prišla do Senice aj istá [REDAKOVANÉ], ktorá tam bola celý čas a následne sa s ním vrátila späť na Myjavu, napriek tomu však ako svedkyňa vypočutá nebola. Bolo tam na mieste činu viacero svedkov, ktorí neboli vypočutí. Svedok [REDAKOVANÉ] bol v podstate jeho komplic a tento [REDAKOVANÉ] tiež bil. Nejednalo sa pritom o jeho peniaze (odsúdeného). Súdený mal byť za iný trestný čin, než ktorý mu bol kladený za vinu. Je si vedomý, že [REDAKOVANÉ] ublížil, ale nešiel tam s úmyslom lupiť, ale mu povedal, že keď mu dá peniaze, ktoré dlhuje, má od nich pokoj. Toto uviedol aj pri výsluchu na polícii dňa 7.7.2013. Žiadne „daj čo máš pri sebe“ tam nebolo a nevie, ako sa to tam dostalo, aj keď je pravda, že zápisnicu podpísal, no nevypovedal tak. Zrejme to v zápisnici o výsluchu prehliadol, ale je si vedomý toho, čo poškodenému povedal. Keby mu bola daná možnosť konfrontácie so svedkom [REDAKOVANÉ] a poškodeným [REDAKOVANÉ], určite by potvrdili, čo mu tam povedal, lebo tam boli iba oni. V diaľke boli ľudia, čo videli, čo sa tam stalo - sedeli na lavičkách na židovskom cintoríne, ale priamo na mieste činu boli len oni traja a len oni vedia, čo medzi sebou hovorili. Videli to všetci, ale nepočuli, o čom sa bavili. Stalo sa to vedľa [REDAKOVANÉ] na bývalom židovskom cintoríne, kde začal biť [REDAKOVANÉ] a použil na neho slzotvorný plyn. Na to on začal utekať, vbehol pomedzi bytovky a keď si uvedomil, že nemá kam utiecť, zastavil sa a išiel za nimi. Niektorí, čo sedeli na lavičkách, boli zvedaví a išli za nimi, boli od nich asi 20 metrov, teda nie d'aleko. Vtedy mu povedal tú vetu, že keď mu dá tie peniaze, má od nich pokoj, na čo on odpovedal, že pri sebe žiadne peniaze nemá a musí si ísť po ne do auta. Išli potom k autu, ale poškodený sa otočil a všimol si nejaké nezabuchnuté okno na bytovke, kam následne vliezol a okno zamkol. Potom išli späť k [REDAKOVANÉ], kde mal poškodený odstavené auto. Jeho kamaráti tam fajčili, nejakí [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ]. Povedal im, aby si vytiahli z auta veci, že ho zamyká a bude poškodeného čakať v [REDAKOVANÉ]. V tej chvíli s poškodeným niekto z nich telefonoval a tak mu nechal odkázať, že bude v Sotinej v [REDAKOVANÉ], nech si tam príde po

klúče a dá [REDAKOVANÉ] dlžné peniaze. Z toho vyplýva, že nešlo o zločin lúpeže, ale o vydieranie, ale keďže ho súdili ako ušlého, nemohol k tým dôkazom nič povedať. Pri lúpeži je len malý krôčik k tomu, aby sa jednalo o krádež a vydieranie, a vyšetrovateľ to tak v podstate mal vyhodnotiť. Podmienky na konanie proti ušlému podľa neho neboli splnené, lebo v čase vyhlásenia rozsudku bol na Slovensku, ale nemal vedomosť o tom, že sa v jeho trestnej veci pojednáva. Bol na Myjave u svojej družky a matky jeho detí, potom bol v Čechách v Plzni, kde pracoval. Družka o jeho práci v Plzni a o tom, kde sa nachádza, vedela, a aj svedkovia vedeli, že odišiel do Čiech. O žiadnych predvolaniach vo veci vedomosť nemá, posledné mu došlo 15.10., kedy mu prišiel nástup trestu na 14 mesiacov.

Prokurátorka Okresnej prokuratúry Senica na verejnom zasadnutí uviedla, že skutočnosti, ktorými odsúdený [REDAKOVANÉ] odôvodňuje svoj návrh na povolenie obnovy konania, takéto postup neodôvodňujú. Odsúdený bol zo spáchania trestnej činnosti, ktorej sa mal dopustiť dňa 7.7.2013, usvedčený poškodeným [REDAKOVANÉ], ktorý podrobne popísal priebeh incidentu, pri ktorom boli bezprostredne prítomní len poškodený, odsúdený a svedok [REDAKOVANÉ]. Sám odsúdený uviedol, že pri fyzickom napadnutí poškodeného boli prítomné len tieto osoby, a hoci s ním svedkyňa [REDAKOVANÉ] mohla do Senice prísť, pri samotnom skutku prítomná nebola, a teda jej svedecká výpoveď nemá taký charakter, aby mohla odôvodniť iné rozhodnutie vo veci. Odsúdený tiež žiadal vypočuť ďalších svedkov, ktorí mali byť na mieste činu v inkriminovaný deň prítomní, avšak týchto nijako nekonkretizoval, pričom všetci ostatní svedkovia, ktorých prítomnosť pri skutku vyplynula už vypočutí boli. Pokiaľ ide o namietané nezákonné zrealizovanie hlavného pojednávania v neprítomnosti odsúdeného, zákonnosť využitia inštitútu konania proti ušlému už bola posúdená Okresným súdom Senica i súdom odvolacím, ktorý skonštatoval, že podmienky na postup podľa § 358 ods. 1 Trestného poriadku boli v čase konania hlavného pojednávania splnené.

Podľa § 394 ods. 1 Trestného poriadku (ďalej aj „Tr. por.“), obnova konania, ktoré sa skončilo právoplatným rozsudkom alebo právoplatným trestným rozkazom, sa povolí, ak vyjdú najavo skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr neznáme, ktoré by mohli same osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine alebo vzhľadom na ktoré by pôvodne uložený trest bol v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo uložený druh trestu by bol v zrejmom

rozpore s účelom trestu, alebo vzhľadom na ktoré upustenie od potrestania alebo upustenie od uloženia súhrnného trestu by bolo v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatela, alebo by bolo v zrejmom rozpore s účelom trestu.

Podľa § 399 ods. 2 Tr. por., súd návrh na povolenie obnovy konania zamietne, ak nezistí podmienky obnovy konania podľa § 394.

Vzhľadom na podaný návrh odsúdeného na povolenie obnovy konania tunajšieho súdu sp. zn. 2T/114/2013 súd skúmal, či sú na takýto postup súdu splnené zákonné podmienky predpokladané v § 394 ods. 1 Trestného poriadku.

Odsúdený namietal, že celé trestné konanie vedené Okresným súdom Senica pod sp. zn. 2T/114/2013 bolo vedené v jeho neprítomnosti, v dôsledku čoho nemohol vo veci navrhnúť vypočutie svedkov a nemohol sa vyjadriť k vykonaným dôkazom. K tomuto súd uvádza, že predmetné konanie bolo proti odsúdenému vedené ako proti ušlému, nakoľko v tom čase nebola súdu známa adresa jeho pobytu. Skutočnosť, že takýto postup súdu bol dôvodný a opodstatnený bola preukázaná v rámci konania o návrhu odsúdeného na opätovné prejednanie veci súdom v jeho prítomnosti v zmysle § 362 Trestného poriadku (uznesenie Okresného súdu Senica č. k. 2T/114/2013-210 zo dňa 29.9.2015), kde bolo jednoznačne potvrdené, že v čase vynesenia rozsudku vo veci sa odsúdený trestu vyhýbal a jeho pobyt bol neznámy, v dôsledku čoho bol na neho Okresným súdom Nové Mesto nad Váhom vydaný európsky zatýkací rozkaz. Až na základe takto vydaného zatýkacieho rozkazu bol odsúdený následne zatknutý a dodaný do výkonu trestu odňatia slobody, a súd preto nemal dôvod pokladať námietky odsúdeného v naznačenom smere za dôvodné a opodstatnené. Rovnako tak súd nepokladal za opodstatnené ani tvrdenie odsúdeného, že v rámci konania o dohode o vine a treste vedenom na Okresnom súde Nové Mesto nad Váhom pod sp. zn. 2T/69/2014 súhlasil len s uložením jednomesačného trestu odňatia slobody. Znenie dohody o vine a treste bolo odsúdenému známe a s týmto súhlasil a prijal ho bez toho, že by akýmkoľvek spôsobom odsúdenie vo veci Okresného súdu Senica sp. zn. 2T/114/2013 spochybnil, s tým, že ešte aj na následne konanom verejnom zasadnutí súdu mal možnosť schválenie uzatvorenej dohody o vine a treste odvrátiť. Toto však odsúdený neurobil a uzavretú dohodu nijako nenamietal, a preto sa súdu ani v tomto smere relevantnosť tvrdenia odsúdeného nepotvrdila. Čo sa potom týka výsluchu ďalších svedkov v konaní, výslovne však zo strany odsúdeného označenej iba [REDACTED], súd takýto

výsluch, resp. výsluchy nepokladal za existenciu takých okolností, ktoré by v rámci obnoveného konania mohli privodiť iné rozhodnutie vo veci. Odsúdený sa k spáchaniu trestnej činnosti priznal a na vykonanom verejnom zasadnutí výslovne potvrdil, že pri incidente, za ktorý bol v konaní súdený, boli priamo prítomní iba poškodený, odsúdený a svedok [REDAKOVANÉ]. Ostatní sa podľa odsúdeného len z diaľky prizerali tomu, čo sa deje, avšak nepočuli, o čom sa vtedy bavili. Nie je preto podľa názoru súdu namieste tvrdenie, že výsluch svedkyne [REDAKOVANÉ] či iných, navyše nestotožnených svedkov by mohol súd priviesť k iným záverom (najmä však k inej právnej kvalifikácii skutku), než k akým dospel v pôvodnom trestnom konaní.

Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti súd konštatuje, že v konaní nezistil existenciu žiadnych okolností či dôkazov, ktoré by odôvodňovali povolenie obnovy konania a mohli by pre odsúdeného privodiť iné rozhodnutie vo veci, a preto súd návrh odsúdeného na povolenie obnovy konania vo veci Okresného súdu Senica spisová značka 2T/114/2013 podľa § 399 ods. 2 Trestného poriadku ako nedôvodný zamietol.»

15. Podľa čl. 17 ods. 2 ústavy nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu. Podľa čl. 6 ods. 3 dohovoru každý, kto je obvinený z trestného činu, má tieto minimálne práva:

a) byť bez meškania a v jazyku, ktorému rozumie, podrobne oboznámený s povahou a dôvodom obvinenia proti nemu,

b) mať primeraný čas a možnosti na prípravu svojej obhajoby,

c) obhajovať sa osobne alebo s pomocou obhajcu podľa vlastného výberu...,

d) vyslúchať alebo dať vyslúchať svedkov proti sebe a dosiahnuť predvolanie a výsluch svedkov vo svoj prospech za rovnakých podmienok, ako svedkov proti sebe,

e) mať bezplatnú pomoc tlmočníka...

Podľa čl. 13 dohovoru každý, koho práva a slobody priznané týmto dohovorom boli porušené, musí mať účinné právne prostriedky nápravy pred národným orgánom, aj keď sa porušenia dopustili osoby pri plnení úradných povinností.

Podľa čl. 2 ods. 1 protokolu č. 7 k dohovoru každý, koho súd uzná za vinného z trestného činu, má právo dať preskúmať výrok o vine alebo treste súdom vyššieho stupňa. Výkon tohto práva vrátane dôvodov, pre ktoré sa môže vykonať, ustanovuje zákon. Podľa čl. 4 ods. 2 protokolu č. 7 k dohovoru ustanovenia predchádzajúceho odseku nie sú na prekážku obnove konania podľa zákona a trestného poriadku príslušného štátu, ak nové alebo novoodhalené skutočnosti alebo podstatná chyba v predchádzajúcom konaní mohli ovplyvniť rozhodovanie vo veci.

Podľa čl. 49 ods. 3 charty prísnosť trestov nesmie byť neprimeraná trestnému činu.

16. V prvom rade musí ústavný súd poznamenať, že kritériom aplikovateľnosti čl. 6 ods. 1 dohovoru je materiálna povaha predmetu konania. Aplikácia uvedeného článku dohovoru prichádza do úvahy iba v prípade, že ide o konanie, v ktorom sa rozhoduje o občianskych právach alebo záväzkoch, prípadne o oprávnenosti trestného obvinenia. Nie je pritom rozhodujúce, či v okolnostiach konkrétneho prípadu rozhoduje všeobecný súd alebo iný orgán verejnej moci, a taktiež nie je rozhodujúca ani povaha zákona, ktorý upravuje predmet daného konania, rovnako tak ani povaha strán (účastníkov konania), resp. povaha právneho vzťahu, o ktorý v danej veci ide.

17. Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva možno vyvodiť, že pod ochranu čl. 6 ods. 1 dohovoru nespadá konanie o mimoriadnych opravných prostriedkoch, za ktoré treba bezpochyby považovať aj obnovu konania (IV. ÚS 382/09, m. m. I. ÚS 5/02 A. B. v. Slovenská republika, rozsudok zo 4. 3. 2003 a v ňom odkaz na ďalšiu judikatúru), pretože rozhodnutia o povolení obnovy konania alebo zamietnutí návrhu na povolenie obnovy konania priamo nesúvisia s rozhodnutím o právach a záväzkoch občianskoprávneho charakteru alebo o oprávnenosti trestného obvinenia proti adresátom práv podľa tohto ustanovenia dohovoru. Článok 6 ods. 1 dohovoru totiž neobsahuje právo na revíziu súdneho konania [pozri aj Svák, J. Ochrana ľudských práv z pohľadu judikatúry a doktríny

štrasburských orgánov ochrany práva. Žilina, 2003. s. 370 – s. 371, ktorý v tejto súvislosti poukazuje na rozhodnutie vo veci Callaghan c. Spojené kráľovstvo z 9. 5. 1985, Décisions et rapports, č. 60 (IV. ÚS 403/09)].

18. S ohľadom na uvedené skutočnosti a v súlade s doterajšou rozhodovacou praxou ústavného súdu (I. ÚS 5/02, IV. ÚS 382/09, IV. ÚS 287/2010, IV. ÚS 117/2011) preto neprichádza do úvahy, aby ústavný súd mohol postup krajského súdu v jeho napadnutom rozhodnutí kvalifikovať ako porušenie práva sťažovateľa podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Inými slovami, v prípade rozhodovania všeobecných súdov o povolení obnovy konania podľa § 393 a nasl. Trestného poriadku nejde o typ súdneho konania spadajúceho pod ochranu čl. 6 ods. 1 dohovoru podaním ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 ústavy, v dôsledku čoho ústavný súd konštatuje absenciu vecnej príslušnosti medzi právom sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorého porušenie namieta, a napadnutým rozhodnutím krajského súdu. Z uvedených dôvodov ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v časti spočívajúcej v namietaní porušenia čl. 6 ods. 1 dohovoru odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti. K rovnakému záveru dospel ústavný súd aj pri skúmaní sťažovateľom namietaného porušenia čl. 17 ods. 2 ústavy, keďže obsah a rozsah uvedeného práva v tomto článku nemá vecnú súvislosť s rozhodovaním všeobecných súdov o mimoriadnom opravnom prostriedku (obnove konania), v dôsledku čoho je jeho argumentácia v tomto smere zjavne neopodstatnená, a preto jeho sťažnosť aj v tejto jej časti bolo potrebné odmietnuť rovnako z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. K rovnakému záveru dospel ústavný súd aj pri posudzovaní sťažovateľom namietaného porušenia čl. 6 ods. 3 písm. a) a e) dohovoru, pretože ich obsahové vyjadrenie nedopadá na okolnosti sťažovateľovej veci.

19. Podľa svojej konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci nie je úlohou ústavného súdu zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov v rámci im zverených kompetencií legislatívne vymedzených. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo

kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05). Súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je teda právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom tejto ochrany (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04, III. ÚS 260/06, I. ÚS 110/07, III. ÚS 2/09 a iné). Inými slovami, skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02).

20. Po oboznámení sa s obsahom napadnutého rozhodnutia krajského súdu ústavný súd konštatuje, že krajský súd konal v medziach svojej právomoci a v súlade predovšetkým s príslušnými ustanoveniami Trestného poriadku a Trestného zákona, ktoré interpretoval a aplikoval v súlade s ich obsahom, jeho úvahy sú logické, legitímne a právne akceptovateľné. Jeho postup bol v súlade so zákonom a ústavne konformný, po preskúmaní ktorého ústavný súd nezistil príčinnú súvislosť so sťažovateľom namietaným porušením základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čo zakladá dôvod odmietnutia sťažnosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre jej zjavnú neopodstatnenosť. Inými slovami, krajský súd vzal na vedomie podstatu argumentov sťažovateľa, pričom zároveň predstavil svoje argumenty, ktoré ho viedli k záveru o nezistení dôvodov na obnovu konania v jeho právoplatne skončenej trestnej veci vedenej na okresnom súde pod sp. zn. 27 114/2013, ktoré nepovažuje za zjavne neopodstatnené alebo arbitrárne. V tejto súvislosti ústavný súd akcentuje, že mu neprináleží sa vyjadrovať k právnej podstate skutočností, na podklade ktorých v danom prípade bola vyvedená proti sťažovateľovi trestnoprávna zodpovednosť, a v naznačenom smere ani hodnotiť a ani „vážiť“ jednotlivé argumenty s cieľom skúmať ich primeranosť/dôvodnosť, resp. to či sú/nie sú postačujúce na záver o vyvedení trestnoprávnej zodpovednosti sťažovateľa pre tento alebo iný trestný čin. Úlohou ústavného súdu ako nezávislého orgánu ochrany ústavnosti je skúmať iba ústavne kautely postupu orgánov verejnej moci a z nich plynúce závery vyjadrené v jednotlivých individuálnych právnych aktoch z pohľadu toho,

či neprekračujú rámec ich ústavnej udržateľnosti v konfrontácii so skutkovými a právnymi okolnosťami tej-ktorej veci. V súvislosti s procesnou aktivitou sťažovateľa, ktorý v konaní pred každou súdnou inštanciou ponúka vlastné zhodnotenie vykonaných dôkazov a dožaduje sa iného, preň priaznivejšieho posúdenia celej veci, ústavný súd konštatuje, že nie je v poradí ďalším súdom rozhodujúcim o opravnom prostriedku sťažovateľa.

21. V ďalšom ústavný súd poukazuje na to, že inštitút obnovy konania predstavuje zásah do právnej istoty nastolenej právoplatným rozhodnutím vo veci, keďže umožňuje príslušnému orgánu verejnej moci konať a rozhodovať o veciach právoplatne rozhodnutých. Účelom konania o povolenie obnovy konania, ktoré sa skončilo právoplatným odsudzujúcim rozsudkom, je odstránenie prípadných justičných omylov. V danom prípade možnosť prelomenia princípu právnej istoty vyplýva z nadradenosti verejného záujmu na správnom, a teda spravodlivom trestnoprávnom rozhodnutí nad verejným záujmom na právnej istote.

Podľa § 394 ods. 1 Trestného poriadku obnova konania, ktoré sa skončilo právoplatným rozsudkom alebo právoplatným trestným rozkazom, sa povolí, ak vyjdú najavo skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr neznáme, ktoré by mohli same osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine alebo vzhľadom na ktoré by pôvodne uložený trest bol v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo uložený druh trestu by bol v zrejmom rozpore s účelom trestu, alebo vzhľadom na ktoré upustenie od potrestania alebo upustenie od uloženia súhrnného trestu by bolo v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo by bolo v zrejmom rozpore s účelom trestu.

V konaní o povolenie obnovy konania podľa Trestného poriadku príslušný súd nepreskúmava zákonnosť a odôvodnenosť pôvodného rozhodnutia, ale posudzuje otázku, či nové skutočnosti alebo dôkazy skôr neznáme v spojení s dôkazmi už vykonanými môžu odôvodniť iné rozhodnutie vo veci, než ktoré už bolo vydané. Pri posudzovaní odôvodnenosti návrhu na povolenie obnovy konania príslušný súd skúma, či sú navrhovateľom označené nové skutočnosti alebo dôkazy spôsobilé zabezpečiť mu v obnovenom konaní priaznivejšie rozhodnutie.

22. V nadväznosti na uvedené (bod 21) ústavný konštatuje, že sťažovateľom prednesená argumentácia tak v jeho podanej ústavnej sťažnosti, ako aj v návrhu na povolenie obnovy konania podľa § 393 a nasl. Trestného poriadku, je len replikou jeho námietok predostretých už v predošlom období a z pohľadu skúmania podmienok obnovy konania nepredstavuje skutočnosti nové, ktoré by dosiaľ neboli už vo veci konajúcim súdom známe. Z tohto uhľa pohľadu teda sťažovateľ nepredložil vo veci konajúcim súdom „nové skutočnosti, ktoré by neboli doteraz známe“, ale o revíziu svojho právoplatného odsúdenia sa pokúša aj prostredníctvom inštitútu obnovy konania podľa § 393 a nasl. Trestného poriadku, tak ako sa o tento cieľ pokúšal aj využitím inštitútu podľa § 358 a nasl. Trestného poriadku. Navyše, vychádzajúc z jeho argumentácie, podľa ktorej „... *nešlo o zločin lúpeže, ale o vydieranie...Pri lúpeži je len malý krôčik k tomu, aby sa jednalo o krádež a vydieranie a vyšetrovateľ to tak v podstate mal vyhodnotiť.*“, sa ústavnému súdu žiada poznamenať, že touto argumentáciou sa v podstate sťažovateľ aj priznáva ku spáchaniu trestného činu, teda priznáva sa ku spáchaniu skutku kladeného mu za vinu, ktorý bol posúdený ako zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1 Trestného zákona s trestnoprávnou sankciou trestu odňatia slobody v trvaní troch až ôsmich rokov a ktorý bol sťažovateľovi uložený v hornej hranici trestnej sadzby, pričom sťažovateľom „doporučovaná“ trestnoprávna kvalifikácia skutku ako zločinu vydierania podľa § 189 ods. 1 Trestného zákona má obdobnú trestnoprávnu sankciu, a to vo výmere trestu odňatia slobody na dva až šesť rokov. V nadväznosti na sťažovateľom označené práva podľa čl. 6 ods. 3 písm. b), c) a d) dohovoru a základné právo podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a vychádzajúc zo základnej zásady už rímskeho práva „*právo patrí bdelym*“ mal sťažovateľ jednoznačnú vedomosť o svojom trestnom stíhaní a mal tomu podriaďiť aj svoj prístup k predmetnej trestnej veci, v dôsledku čoho mohol „aktívne brániť svoje práva“ už v pôvodnom konaní, v dôsledku ktorého postupu by okresný súd nekonal postupom podľa § 358 a nasl. Trestného poriadku a Okresný súd Nové Mesto nad Váhom by naň nevydal európsky zatýkací rozkaz. Naostatok sťažovateľ mal možnosť v konaní o návrhu na povolenie obnovy konania na verejnom zasadnutí senátu okresného súdu 5. septembra 2016 osobne sa vyjadriť ku všetkým okolnostiam svojej trestnej veci vrátane uvedenia všetkých relevantných skutočností majúcich potencionálny dopad/ingerenciu na výsledok tohto konania.

Taktiež je pre ústavný súd nepochopením, prečo súhlasil s konaním o dohode o vine a treste v trestnej veci vedenej na Okresnom súde Nové Mesto nad Váhom vedenej pod sp. zn. 2 T 69/2014, keďže si musel byť vedomý, že dôsledkom tohto postupu bude zrušenie rozsudku okresného súdu sp. zn. 2 T 114/2013 zo 16. januára 2014 a jeho nahradenie rozsudkom Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom sp. zn. 2 T 69/2014 z 22. mája 2014, pričom do uloženia trestu sa započíta aj trest uložený v predošlom období, ktorý nemôže byť miernejší ako trest už uložený skorším rozsudkom (§ 42 ods. 2 Trestného zákona). V naznačenom smere ústavný súd poukazuje na princíp subsidiarity v zmysle čl. 127 ods. 1 ústavy a § 49 zákona o ústavnom súde limitujúceho vzťah ústavného súdu ku všeobecným súdom, z ktorého okrem iného vyplýva, že v prípade konania pred všeobecnými súdmi musí sťažovateľ ochranu svojich základných práv a slobôd vrátane argumentácie s tým spojenej uplatniť najskôr v tomto konaní a až následne v konaní pred ústavným súdom, pretože v opačnom prípade by ústavný súd nedisponoval právomocou na posúdenie takejto argumentácie (III. ÚS 90/03, III. ÚS 135/03, III. ÚS 201/04, IV. ÚS 266/08, IV. ÚS 340/2013). Úvahy sťažovateľa v tom smere, že s konaním o dohode o vine a treste súhlasil, pretože „nemohol riskovať ešte vyššie navýšenie trestu“, sú len jeho účelovou kalkuláciou s výškou trestu.

23. V súvislosti so sťažovateľom deklarovaným prejavom nespokojnosti s napadnutým rozhodnutím krajského súdu ústavný súd konštatuje, že obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania. Podstatou je, aby postup súdu bol v súlade so zákonom, aby bol ústavne akceptovateľný a aby jeho rozhodnutie bolo možné kvalifikovať ako zákonné, preskúmateľné a nearbitrárne. V opačnom prípade nemá ústavný súd dôvod zasahovať do postupu a rozhodnutí súdov, a tak vyslovovať porušenia základných práv (I. ÚS 50/04, III. ÚS 162/05). Taktiež podľa už mnohonásobne judikovaného názoru ústavného súdu základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nemôže byť porušené iba tou skutočnosťou, že sa všeobecné súdy nestotožnia vo svojich záveroch s požiadavkami účastníka konania. Po analýze napadnutého rozhodnutia krajského súdu (v spojení aj s dôvodmi vyplývajúcimi z napadnutého rozhodnutia okresného súdu, pozn.) ústavný súd hodnotí ním predstretú právne závery

odôvodňujúce nesplnenie podmienok potrebných na povolenie obnovy konania ako zákonné a ústavne súladné. Inými slovami, z pohľadu ústavného súdu nie je možné považovať právne závery krajského súdu za arbitrárne alebo zjavne neopodstatnené, v dôsledku čoho ústavný súd konštatuje, že nezistil príčinnú súvislosť medzi napadnutým rozhodnutím krajského súdu a namietaným porušením označeného základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, a preto sťažnosť sťažovateľa v tejto jej časti taktiež odmietol z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Pretože ústavný súd nezistil porušenie čl. 46 ods. 1 ústavy, ktorého materiálnym obsahom je aj konanie/postup súdu vo veci, nemohlo dôjsť k porušeniu ani ďalších sťažovateľom označených práv podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 6 ods. 3 písm. b), c) a d) a čl. 13 dohovoru, čl. 2 ods. 1 a čl. 4 ods. 2 protokolu č. 7 k dohovoru a napokon aj čl. 49 ods. 3 charty a ústavný súd sťažnosť sťažovateľa aj v tejto jej časti odmieta podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

24. Ústavný súd poukazuje tiež na to, že nie je tzv. skutkovým súdom, teda súdom, ktorý by vykonával dokazovanie na zistenie skutkového stavu veci, a taktiež že nie je v poradí ďalším súdom rozhodujúcim o opravnom prostriedku sťažovateľa. Taktiež poukazuje na to, že ako judikatúra Komisie pre ľudské práva (sťažnosť č. 6172/73, X. v. United Kingdom, sťažnosť č. 10000/83, H v. United Kingdom), tak aj doterajšia judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva (napríklad v prípade Delcourt, resp. Monnel a Morris) pod spravodlivým súdnym procesom (fair hearing) v žiadnom prípade nechápe právo účastníka súdneho konania na preskúmanie toho, akým spôsobom vnútroštátny súd hodnotil konkrétne právne a faktické okolnosti konkrétneho prípadu (I. ÚS 26/2014). Taktiež nie je možné právo na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 114/09).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. júla 2017